

РЕШЕНИЕ

№ 6453

гр. София, 03.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 50 състав,
в публично заседание на 04.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Бойкинова

при участието на секретаря Ива Лещарова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **4232** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и следващите от

Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на дружество „КК - ХИДРО“ ООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], чрез процесуалните представители адв. М. Д. и адв. Т. Д., преупълномощени от адвокатско дружество „Г., Т. и Ко“, срещу решение № ПО-01-51/30.03.2022 г. на директора на Б. дирекция “З. район“, с което се отказва продължаване на срока на действие на разрешително за водовземане № 41140118/09.09.2009 г., продължено с решение № ПО-01-13/09.02.2011 г. и решение № ПО-01-15/30.01.2017 г.

Жалбоподателят излага съображения за незаконосъобразност на оспореното решение, като постановено в противоречие с разпоредбите на материалния закон. Твърди, че забраната въведена с разпоредбата на чл. 118ж, ал. 1, т. 4 от Закона за водите /ЗВ/ не е приложима към процесното разрешително за водовземане № 41140118/09.09.2009 г., тъй като първоначалната редакция на чл. 118ж, ал. 1, т. 4 ЗВ е влязла в сила едва с изменението на ЗВ с ДВ, бр. 61 от 06.08.2010 г., тоест повече от една година след издаването на разрешителното. Сочи, че не е предвидено обратно действие на разпоредбата на чл. 118ж, ал. 1, т. 4 ЗВ в съответствие с чл. 14 от Закона за нормативните актове, поради което и няма правно действие по отношение на разрешението за водовземане, което представлява стабилен административен акт. Твърди, че с решения №№ ПО-01-13 и ПО-01-15/30.01.2017 г. е продължен срокът на действие на разрешително № 41140118/09.09.2009 г., като същите не представляват

нови разрешителни за водоземане, издадени с нова дата при новата редакция на ЗВ. В подкрепа на горното сочи, че в последващите решения за продължаване на разрешителното за водоземане административният орган не се позовава на разпоредбата на чл. 118ж, ал. 1, т. 4 ЗВ. сочи, че цитираният от административния орган параграф 10 от ПЗР на Закона за концесиите не променя горния извод за неприложимост на забраната по чл. 118ж, ал. 1, т. 4 ЗВ, а единствено внася яснота в правното положение на конкретен кръг от субекти. Твърди, че в случая с параграф 10 от ПЗР на Закона за концесиите законодателят е предвидил, ще щом е налице въвеждане в експлоатация на ВЕЦ преди дата 9 август 2010 г., то забраната на чл. 118ж, ал. 1, т. 4 ЗВ е неприложима изцяло и дори и някога да се стигне до хипотеза на издаване на ново разрешително за съответния обект. На следващо място счита, че за да се приложи забраната по чл. 118ж, ал. 1, т. 4 ЗВ не е достатъчно формалното обстоятелство, че съответното водоземане се намира в част от река, която попада в защитена зона, а следва административният орган да изложи аргументи дали процесните защитени територии и зони, определени или обявени за опазване на местообитания и биологични видове, поддържането или неодобряването на състояние на водите е важен фактор за тяхното опазване. Излагат се съображения за несъответствие на оспореното решение с целта на закона, който според жалбоподателя няма за цел да препятства на всяка цена стопанската инициатива при положение, че са спазени необходимите административни процедури за гарантиране опазването на околната среда. Моли съдът да отмени обжалвания отказ и да върне преписката на административния орган със задължителни указания за продължаване на административната процедура за издаване на индивидуален административен акт за продължаване на срока на действие на Разрешително № 41140118/09.09.2009 г. Претендира присъждане на разноски съгласно представен списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът – Б. дирекция „3. район“ чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. В писмено становище излага съображения за нейната неоснователност. Поддържа, че разпоредбата на чл. 118ж, ал. 1, т. 4 ЗВ е императивна и обстоятелството, че мястото за водоземане, както и засегнатият участък от водния обект попада в защитена зона по „Натура 2000“ и ПУРБ е достатъчно основание за отказ от продължаване на издаденото разрешение за водоземане. Излага съображения, че разпоредбата на чл. 118ж, ал. 1, т. 4 ЗВ въведена със ЗИД на ЗВ /обн. ДВ, бр. 61 от 2010 г., в сила от 10.08.2010 г./, съдържа изрична забрана, като с параграф 10 от ПЗР на приетия и влязъл в сила на 02.08.2018 г. Закон за концесиите е въведено изключение от забраната единствено за водоземане от ВЕЦ, които към 9 август 2010 г. са въведени в експлоатация. сочи, че видно от представеното по делото разрешение за ползване № СТ-05-952/26.09.2011 г. на началника на ДНСК, МВЕЦ „Костена“ е въведен в експлоатация на 26.09.2011 г., поради което не попада в приложното поле на заварените положения, за които не се прилага забраната на чл. 118ж, ал. 1, т. 4 от ЗВ. Предвид изложеното моли да се потвърди оспореното решение, като правилно и законосъобразно. Претендира присъждане на разноски по делото.

Софийска градска прокуратура редовно уведомена не изпраща представител

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

Административното производство е започнало по повод заявление с вх. № РР-16-59/21.12.2021 г. от управителя на „КК - ХИДРО“ ООД“ ООД до директора на Б.

дирекция "З. район", с което дружеството е отправило искане за продължаване на срока на действие на разрешително за водоземане № 41140118/09.09.2009 г., продължено с решение № ПО-01-13/09.02.2011 г. и решение № ПО-01-15/30.01.2017 г. С Решение № ПО-01-17/08.02.2022 г. на директора на Б. дирекция "З. район" е спряно административното производство до датата на влизане в сила на приет ЗИД на Закона за водите, който да регламентира действието на ПУРБ и ПУРН за „З. район“ за 2016-2021 г. до приемането на актуализацията им. С параграф 6 от ПЗР към ЗИД на ЗВ /обн. ДВ, бр. 20 от 2022 г./ е предвидено Плановете за управление на речните басейни за периода от 2016 -2021 г. да се прилагат до приемането на актуализирани планове по реда на чл. 146о и чл. 159 от ЗВ, поради което е отпаднала пречката за произнасянето по заявлението на жалбоподателя за продължаване на разрешението за водоземане.

Производството е възобновено, като с обжалваното Решение № ПО-01-51/30.03.2022 г., директорът на Б. дирекция "З. район" е отказал продължаване на срока на разрешителното за водоземане с титуляр жалбоподателя.

От представеното по делото разрешителното за водоземане № 41140118/09.09.2009 г. се установява, че то е издадено за воден обект река Костена, десен приток на река Места, с разрешена цел „производство на електроенергия посредством МВЕЦ „Костена“ с инсталирана мощност 500 кВт и нетен напор 237 м., като мястото на водоземане е в землището на [населено място], [община]. От решение № ПО-01-15/30.01.2017 г. на директора на Б. дирекция "З. район" се установява, че крайният срок на действие на разрешението № 41140118/09.09.2009 г. е до 30.12.2021 г.

От фактическа страна издателят на оспорения акт е взел предвид, че мястото на водоземането е част Водно тяло с код BG4ME700R101 и наименование на водното тяло: Р Костена от изворите до вливане в р. Места, като засегнатият участък от р. Костена, попада в Защитена зона по „Натура 2000" - местообитания - Река Места - BG0001021 по Директива за местообитанията, включена в списъка на Защитените зони приет с Решение на МС № 802 от 04.12.2007 г. (обн. ДВ бр.107/2007 г.), обявена със Заповед № РД-353/31.03.2021 г. на Министъра на околната среда и водите. Позовал се е на Плана за управление на речните басейни на З. (2016-2021), според който в Раздел Трети „Актуализация на регистъра на зоните за защита на водите", подраздел 3.5. „Зоните определени или обявени за опазване на местообитания и биологични видове, в които поддържането или подобряването състоянието на водите е важен фактор за тяхното опазване", приложение 3.5.а са определени зоните за защита на водите за съответните местообитания, попадащи в териториалния обхват на З..

От правна страна административният орган е приел, че искането за продължаване на крайния срок е несъвместимо с разпоредбата на чл. 118ж, ал. 1, т. 4 ЗВ, съгласно която не се разрешава водоземане от повърхностни води за производства на електроенергия, тъй като тази част от реката в която е изградена МВЕЦ на река Костена попада в зони за защита по чл. 119а, ал. 1, т. 5 ЗВ, а именно в защитени територии и зони, в които поддържането или подобряването на състоянието на водите е важен фактор за тяхното опазване. По горните съображения е счел, че жалбоподателят не отговаря на изискванията на чл. 78 ЗВ за продължаване на срока на разрешението за водоземане.

По делото е допусната и назначена съдебно - екологична експертиза, изготвена от вещо лице – еколог. В приетото от съда заключение, вещото лице е посочило, че при

цялостната оценка на местообитанията от докладите при последното „Картиране и определяне на природозащитното състояние на местообитанията и видове- фаза 1“ е отлична стойност, следователно може да се каже, че при експлоатацията на МВЕЦ „Костена“ въздействието ще е незначително, както и че не се очаква промяна на натиска в степен по-голям от този, който вече е ценен в ПУРБ 2010-2015 г. и действащия към момента ПУРБ 2016-2021 г.

При така установената по делото фактическа обстановка Административен съд София – град, на основание чл. 168, ал. 1 АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, като прави следните правни изводи.

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в законоустановения срок и срещу административен акт по чл. 21, ал. 1 АПК, подлежащ на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна

Оспореното решение е постановено от компетентен орган по чл. 52, ал. 1, т. 4 ЗВ - директора на Б. дирекция „3. район“.

В оспорваното решение на директора на Б. дирекция „3. район“ са посочени фактическите и правните основания за издаването му, което е предпоставка за упражняване на контрол за законосъобразност.

Актът е постановен при правилно приложение на материалния закон. За да са налице предпоставките за продължаване срока на действие на разрешително следва да са налице условията, предвидени в чл. 78, ал. 2 ЗВ, а именно: молбата да е подадена в срока по ал. 1 на същата разпоредба, да не се нарушават нормативните разпоредби, планови предвиждания или обществени интереси и да са изпълнени условията на разрешителното.

Като правно основание да постанови оспорения отказ за продължаване на разрешението за водоземане административният орган е посочил нарушение на нормативните разпоредби – чл. 118ж, ал. 1, т. 4 ЗВ. Сочената разпоредба не разрешава водоземане от повърхностни води за производство на електроенергия, когато част от реката попада в зони за защита по чл. 119а, ал. 1, т. 5 ЗВ.

Безспорно се установява, че съгласно ПУРБ 2016-2021 г. в териториалния обхват на Б. дирекция „3. район“ по смисъла на Закона за защитените територии попадат 96 броя защитени територии, от които 83 броя са зони за защита, в които поддържането или подобряването на състоянието на водите е важен фактор за тяхното опазване, като границите на зоните за защита на водите 2 по смисъла на чл. 119а, ал. 1, т. 5 от ЗВ са определени според границите на защитените зони от „Натура 2000“, вкл. и от заповедите за обявяване на защитени територии.

От приложените по делото доказателства се установява, а и не се спори между страните, че процесният участък от река Места попада в обхвата на защитена зона „Река Места“ с идентификационен код BG 0001021 от Европейската екологична мрежа „Натура 2000“, включена в приетия списък на защитени зони с решение на Министерски съвет № 802/04.12.2007 г. и обявена със Заповед № РД-353/31.03.2021 г. на министъра на околната среда и водите, съгласно Директива 92/43/ЕИО за опазване на местообитанията и на дивата флора.

Следователно по делото няма спор за фактите. Спорът между страните е очертан от противоречието в позициите им по приложението на забраната въведена с разпоредбата на чл. 118ж, ал. 1, т. 4 ЗВ за разрешаване на водоземане от повърхностни води за производство на електроенергия от МВЕЦ в зона за защита по чл. 119а, ал. 1, т. 5 ЗВ, по отношение на продължаването на срока на действие на

разрешение за водоземане, издадено преди влизането на разпоредбата в сила - 10.08.2010 г.

С изменението и допълнението на ЗВ (обн. ДВ, бр. 61 от 2010 г., в сила от 10.08.2010 г.) за първи път законодателят с разпоредбата на чл. 118ж, ал. 1 въвежда забрана за разрешаване на водоземане от повърхностни води за производство на електроенергия, като в т. 4 на същата разпоредба изрично е предвидено, че забраната се отнася когато тази част от реката попада в зони обявени за опазване на местообитания и биологични видове. Разпоредбата на чл. 118ж, ал.1, т. 4 ЗВ е изменена през 2015 г. /ДВ, бр. 58/, която редакция е приложима и към настоящия момент и която предвижда, забраната да се прилага, когато частта от реката попада в зона за защита по чл. 119а, ал.1, т. 5 ЗВ. Съгласно посочената разпоредба това са защитените територии и зони, определени или обявени за опазване на местообитания и биологични видове, в които поддържането или подобряването на водите е важен фактор за тяхното опазване.

Изрично е предвидено в параграф 10 от ПЗР на приетия и влязъл в сила на 02.01.2018 г. Закон за концесиите, че забраната по чл. 118ж, ал. 1, т. 4 от ЗВ не се прилага за водоземане от ВЕЦ, които към 9 август 2010 г. са въведени в експлоатация. Не се спори между страните, че МВЕЦ на река Костена е била въведена в експлоатация с разрешение за ползване № СТ-05-952/26.09.2011 г. на началника на ДНСК. Горното обуславя извода за неприложимост на хипотезата на параграф 10 от ПЗР на ЗВ по отношение на МВЕЦ „Костена“. Волята на законодателя е ясна, а именно да обвърже изключението на забраната по чл. 118, ал. 1, т. 4 от ЗВ със срока на разрешението за въвеждане в експлоатация на ВЕЦ, а не със датата на издаване на разрешението за водоземане. Ето защо е и неоснователно възражението на жалбоподателя, че тъй като разрешение за водоземане № 41140118/09.09.2009 г. е влязло в сила и представлява стабилен административен акт, не може в производството по продължаване на срока на разрешението да се пререшава въпроса дали разрешението отговаря на изискванията на закона. Това е така, тъй като разрешението за водоземане макар и да е влязъл в сила административен акт, той е ограничен във времето акт, тоест има действие за определен срок. От друга страна, законодателят изрично в разпоредбата на чл. 78 ЗВ е очертал условията, на които трябва да отговоря разрешителното за водоземане за да се продължи неговия срок на действие, едно от които е да не се нарушават нормативните разпоредби.

Ирелевантно за настоящия правен спор се явява заключението на вещото лице, че при водоземането и водоползването няма вероятност да бъдат увредени природни типове местообитания, предмет на опазване в защитените зони, в които попада част от река Костена, както и че въздействието от експлоатацията на процесния МВЕЦ няма вероятност да доведе до увреждане на видовете риби и безгръбначни предмет на опазване в защитената зона. Да се приеме обратното означава да се заобиколи императивната забрана по чл. 118ж, ал. 1, т. 4 ЗВ, която не предвижда административният орган да извършва такава преценка, доколкото обявяването на определената зона за защитена е установено с влязъл в сила административен акт. /в този смисъл е и Решение на ВАС № 6358/27.06.2022 г. постановено по адм. д. № 9641/2021 г./

С параграф 10 от ПЗР на Закона за концесиите са преуредени единствено заварените отношения, които са се реализирали изцяло до 9 август 2010 г. с

издадени разрешения за въвеждане в експлоатация. Следователно сме изправени пред хипотезата, когато новата разпоредба на чл. 118ж, ал. 1, т. 4 ЗВ /обн. ДВ, бр. 61 от 2010 г., в сила от 10.08.2010 г./ се прилага и към заварените правоотношения, при които е било издадено разрешение за водовземане преди влизането ѝ в сила, но по време на нейното действие срокът на разрешението е изтекъл и е възникнало предвиденото в чл. 78 ЗВ право на титуляря на разрешително за водовземане да поиска продължаване на срока на действието му. Поради гореизложеното за законосъобразността на оспореното решение от значение е наличието на предпоставките, посочени в чл. 78 ЗВ, които в случая се установи, че не са спазени. Обстоятелството, че на жалбоподателя е било издадено и продължено разрешително за водовземане и водоползване при действието на забраната по чл. 118ж, ал. 1, т. 4 ЗВ, не обуславя незаконосъобразност на оспореното решение, нито пък санира установеното от административния орган нарушение на забраната. Целта на обявяването на участъци от река Места за защитени територии е опазване на видовете и местообитанията, в които поддържането или подобряването на състояние на водите е важен фактор за тяхното опазване, поради което е неоснователно възражението на жалбоподателя, че административният орган в оспореното решение е трябвало конкретно да обсъди предпоставките на чл. 119а, ал. 1, т. 5 ЗВ, при безспорно установено, че мястото на водовземането и водният обект попадат в обхвата на границите на зони за защита на водите.

По изложените съображения съдът намери оспорения отказ за законосъобразен административен акт – издаден при неналичие на отменително основание по чл. 146 АПК. Този извод обуславя неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора и своевременно заявеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на разноски, на основание чл. 143, ал. 3 АПК такива му се дължат.

Поради това и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд – София град, 50-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на дружество „КК -ХИДРО“ ООД, ЕИК[ЕИК], срещу решение № ПО-01-51/30.03.2022 г. на директора на Б. дирекция “3. район“, с което се отказва продължаване на срока на действие на разрешително за водовземане № 41140118/09.09.2009 г., продължено с решение № ПО-01-13/09.02.2011 г. и решение № ПО-01-15/30.01.2017 г.

ОСЪЖДА „КК - ХИДРО“ ООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], да заплати на Б. дирекция “3. район“ сумата в размер на 200 /двеста/ лева съдебни разноски.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от деня на съобщението му.

Съдия

